

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zespołowi Opieki Zdrowotnej [...] w R.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został przez powódkę ze wskazaniem na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżność w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Obie te przesłanki łącznie powódka przedstawiła w formie pytań: „1) czy postępowanie pozwanego polegające na udzieleniu powódce jedynie podstawowych informacji istotnych dla wyrażenia przez nią zgody na zabiegi i nie zrealizowanie w sposób pełny obowiązku informacji w zakresie wyżej wskazanym, co spowodowało, że zgoda pacjentki na zabieg została wyrażona w sposób nieprawidłowy (bez pełnej wiedzy o perspektywach dalszego rozwoju sytuacji zdrowotnej); narusza dobra osobiste pacjenta przewidziane w art. 19 ust. 1 pkt 2, art. 19 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 448 k.c.? 2) czy przeprowadzenie u powódki zabiegu operacyjnego o podwyższonym ryzyku przecięcia pęcherza moczowego o czym pozwany zdawał sobie sprawę (umiejscowienie guza oraz dwa cięcia cesarskie) bez udziału w zespole operacyjnym urologa oraz w podmiocie medycznym nie posiadającym oddziału urologicznego ani zatrudnionego lekarza urologa a następnie po występowaniu komplikacji zdrowotnych konsultowanie stanu zdrowia powódki telefonicznie z urologiem z innego szpitala bez wpisu wyniku konsultacji w historię choroby

powódki; narusza dobra osobiste pacjenta przewidziane w art. 19 ust. 1 pkt 1, art. 19 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy w zw. z art. 448 k.c.? 3) czy brak jakichkolwiek zaleceń leczenia urologicznego w karcie wypisów powódki z dnia 24 lipca 2008 r., mimo stwierdzonej u powódki pooperacyjnej przetoki i konieczności dalszego skomplikowanego leczenia urologicznego (co przyznał pozwany) narusza prawa i dobra osobiste pacjenta przewidziane w art. 19 ust. 1 pkt 1, art. 19 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy w zw. z art. 448 k.c.?”

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego postanowienia nie pozwala stwierdzić, żeby spełnione zostały przesłanki, na które powołuje się powódka.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jak również potrzebą wykładni przepisów prawnych wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Zagadnienie to musi być nadto „istotne”, co powinno wynikać przede wszystkim z wagi zawartego w nim problemu interpretacyjnego dla systemu prawa, nie zaś z jego doniosłości społecznej, czy doniosłości dla rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiona została skarga kasacyjna. Takiego charakteru nie mają szczegółowe pytania sformułowane przez powódkę w związku z subsumpcją ustalonych faktów pod mające do nich zastosowanie przepisy prawa cywilnego. Pytania te nie wiążą się z jakimikolwiek abstrakcyjnymi wątpliwościami na tle wykładni prawa, lecz z oceną prawną konkretnych, ustalonych przez sądy *meriti* faktów, i to oceną uzależnioną od rozwoju wiedzy medycznej w dziedzinach wspomnianych przez powódkę, a nie wiedzy prawnej.

Trzeba też odnotować, że w ramach podstaw skargi kasacyjnej powódka nie nawiązała do tych przepisów, na potrzebę wykładni których powołała się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 19 ust. 1 pkt 1, pkt 2 i pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 448 k.c.), gdyż skarga kasacyjna została przez nią oparta wyłącznie na podstawie naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), to jest

art. 19a ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej. Podstawy kasacyjne i okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania to wprowadzie dwa odrębne wymagania skargi, ale okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie skargi kasacyjnej mogą być tylko takie, które Sąd Najwyższy mógłby następnie uwzględnić przy jej rozpoznawaniu (np. postanowienia Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003, nr 9, poz. 228, z 4 sierpnia 2003 r., III CK 120/03, nie publ.).

Powódka powołała się też na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wobec niezastosowania przez Sąd Apelacyjnego w ustalonych okolicznościach faktycznych art. 19a ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej w związku z art. 448 k.c.

Skarga kasacyjna jest uzasadniona w sposób oczywisty wówczas, gdy na pierwszy rzut oka i bez potrzeby przeprowadzania bardziej złożonych rozumowań można stwierdzić wadliwość kwestionowanego nią orzeczenia (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nie publ. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie sposób jest uznać skargi kasacyjnej powódki za oczywiście uzasadnioną, skoro Sąd drugiej odniósł się w uzasadnieniu wyroku (k. 16) do niezasadności powoływania się przez nią na przepisy ustawy z 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej, w tym art. 19a.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461), orzeczono jak w postanowieniu.